Ніч, осяяна цвітом яблуні,
Затуманена, мов роса.
Ми, розкрилені і роз'ятрені,
Піднімалися в небеса.

Понад зорями, понад водами
Пролетіли ми три світи.
А та яблуня за городами
Все світилася з темноти.

А на досвітку ми долинули
До свойого ж таки села.
А та яблуня в даль долинами,
Як метелиця, відійшла.

Де ж те сяєво, що сміялося,
Де ціловані в снах слова?
Все минулося, все розпалося,
Наче гілочка снігова.